

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Vajnara a soudkyň JUDr. Hany Douskové a JUDr. Zdeňky Vlasákové v právní věci žalobce : **Technický a zkušební ústav stavební Praha, s.p.**, IČ : 00015679, se sídlem Praha 9, Xxx, Prosecká 811/79a, zast. JUDr. Alenou Štumpfovou, advokátkou se sídlem Praha 6, Markétská 1, za účasti **J. M.**, nar. xxx, bytem xxx, zast. JUDr. Danielem Honzíkem, advokátem se sídlem Praha 2, Londýnská 674/55, o nahrazení rozhodnutí pozemkového úřadu podle zákona o půdě, k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 14. listopadu 2017 č.j. 51 C 233/2012-358,

t a k t o :

I. Rozsudek soudu I. stupně se potvrzuje.

II. Žalobce je povinen nahradit účastníku J. M. k rukám advokáta JUDr. Daniela Honzíka náklady odvolacího řízení ve výši 8.228,- Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem soud I. stupně zamítl žalobu podanou Technickým a zkušebním ústavem stavebním Praha, s.p. s návrhem, aby soud zrušil rozhodnutí Ministerstva zemědělství, Pozemkového úřadu Praha, ze dne 21.6.2012 č.j. PÚ 699/91/1 v rozsahu, jímž bylo rozhodnuto, že J. M. je vlastníkem pozemku (dle geometrického plánu č. 1039-13469/2012 ze dne 7.6 2012) podle KN parc. č. xxx (dle PK části parc. č. xxx) v k.ú. Xxx, a v tomto rozsahu rozhodnutí nahradil rozsudkem, kterým by určil, že J. M. není vlastníkem uvedeného pozemku. Ve výroku II. rozhodl, že žalobce je povinen nahradit účastníku J. M. náklady řízení ve výši 25.074,- Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Daniela Honzíka.

Soud I. stupně rozhodoval ve věci, o niž dříve rozhodl správní orgán (Ministerstvo zemědělství, Pozemkový úřad Praha, shora cit. rozhodnutím) o nárocích uplatněných podle zákona o půdě. Dne 21.6.2012 pozemkový úřad rozhodl, že J. M. je vlastníkem označených pozemků v k.ú. Xxx. Předmětné pozemky byly odděleny geometrickým plánem zadáním pozemkovým úřadem z původního pozemku dle PK parc. č. xxx a nachází se na nich zeleň. Pozemek dle PK parc. č. xxx v k.ú. Xxx přešel na stát rozhodnutím FO ONV v Praze 9 ze dne 12.3.1964 postupem podle § 5 vládního nařízení č. 15/1959 Sb. a § 11 vyhlášky č. 88/1959 Ú.l. bez stanovení či vyplacení náhrady. Pozemkový úřad dovodil naplnění restitučního titulu dle § 6 odst. 1, písm. o) zákona o půdě. Vzhledem k tomu, že nebyla shledána překážka vydání pozemků ve smyslu § 11 odst. 1, písm. c) zákona o půdě, byly pozemky vydány J. M. jako oprávněnému. Pozemkový úřad jednal s Technickým a zkušebním ústavem stavebním Praha, s.p. jako s povinnou osobou.

Technický a zkušební ústav stavební Praha, s.p. podal žalobu podle části páté o.s.ř., s tím, že rozhodnutím pozemkového úřadu byl dotčen na svém právu hospodařit s majetkem státu, tedy s označeným pozemkem v k.ú. Xxx. Zmínil, že J. M. uplatnil svůj nárok na restituci pozemku dle PK parc. č. xxx v k.ú. Xxx u Ministerstva financí s tím, že pozemek je zastavěn sídlištěm a byla mu poskytnuta finanční náhrada.

Soud I. stupně původně vyšel ze skutkových zjištění, která učinil pozemkový úřad. Pozemek dle PK parc. č. xxx v k.ú. Xxx byl vlastnictvím otce J. M., jemuž byl v rozhodném období odňat bez poskytnutí náhrady. J. M. jako oprávněná osoba řádně a včas uplatnil svůj nárok nejen u příslušného pozemkového úřadu, ale i podle zákona č. 403/1990 Sb. u Ministerstva pro správu národního majetku a jeho privatizaci. Ministerstvo financí, které žádost řešilo, nárok vypořádalo jen ve vztahu k zastavěné části pozemku dle PK parc. č. xxx. Ministerstvo financí si již v době uplatnění nároku bylo vědomo toho, že část nároku není možné uspokojit podle zákona č. 403/1990 Sb. a že je třeba postupovat dle zákona o půdě. Ministerstvo financí upozornilo J. M. na tuto skutečnost a žádost J. M. o vydání nezastavěné části pozemku odložilo. Soud I. stupně označil za neoprávněnou námitku žalobce, že majetek odňatý dle vládního nařízení č. 15/1959 Sb. nebylo možné vypořádat jinak, než podle zákona č. 403/1990 Sb. Z hlediska formálních náležitostí uplatnění restitučního nároku upozornil na judikaturu Ústavního soudu ČR. Vzal za prokázané, že J. M. řádně uplatnil restituční nárok na předmětné pozemky podle zákona o půdě. Ze znaleckého posudku znalce Ing. Kroupy i z dopisů Ministerstva financí vyplynulo, že finanční náhrada byla J. M. poskytnuta pouze za zastavěnou část pozemku a zbytek zůstal nevypořádan. Proto soud I. stupně dovodil, že bylo namístě, aby byly předmětné nezastavěné pozemky vydány J. M. jako oprávněnému podle zákona o půdě a rozsudkem ze dne 24.10.2016 (pozn.: správně rozsudkem ze dne 27.10.2016 č.j. 51 C 233/2012-273) zamítl žalobu, kterou podal Technický a zkušební ústav stavební Praha, s.p. Na základě odvolání žalobce Městský soud v Praze cit. rozsudek ve vztahu k žalobci zrušil (pozn.: srovnej výrok I. rozsudku č.j. 24 Co 44/2017-317). Odvolací soud stejně jako soud I. stupně dospěl k závěru, že oprávněný J. M. uplatnil restituční nárok podle zákona o půdě řádně a včas a byl naplněn restituční titul podle § 6 odst. 1, písm. o) cit. zák. Podle názoru odvolacího soudu však bylo nezbytné řešit otázku, zda vydání požadovaného pozemku nebrání překážky uvedené v § 11 odst. 1 zákona o půdě, když touto otázkou se soud I. stupně vůbec nezabýval. Městský soud v Praze upozornil, že podle ortofotomapy se na vydávaném pozemku zčásti nachází parkoviště a není vyloučeno, že je součástí místní komunikace. Bude-li zjištěno, že parkoviště umístěné na části řešeného pozemku je překážkou vydání ve smyslu § 11 odst. 1 zákona o půdě, bude třeba tuto část oddělit geometrickým plánem a oprávněnému vydat zbývající část pozemku.

Soud I. stupně v dalším řízení doplnil dokazování dotazem na odbor výstavby Úřadu městské části Praha 9, zda se na části pozemku dle PK parc. č. xxx v k.ú. Xxx nachází parkoviště a zda parkoviště je součástí místní komunikace – ulice Letňanská. Ze sdělení Úřadu vyplynulo, že podle místního ohledání plocha pro parkování přiléhá k nepojmenované komunikaci a není součástí komunikace Letňanská (jinak nebyly dohledány žádné podklady). Obvodní soud také provedl důkaz znaleckým posudkem, který vypracoval znalec Ing. Václav Pelc na žádost účastníka J. M.. Protože znalec ve smyslu § 127a o.s.ř. prohlásil, že si je vědom následků vědomě nepravdivého znaleckého posudku, soud hodnotil znalecký posudek tak, jako by se jednalo o posudek jím vyžádaný. Znalec na základě ortofotomapy, portálu Mapy.cz a místního ohledání konstatoval, že pozemek parc. č. xxx je neudržovanou oplocenou volnou plochou, na které se nacházejí pozůstatky zpevněných povrchů po předcházející činnosti, a není zastavěn žádným objektem pevně spojeným se zemí, resp. provizorně umístěným objektem. Se zřetelem k tomu, že bylo provedeno místní ohledání pracovníky Úřadu městské části Praha 9 i znalcem Ing. Václavem Pelcem, nebyly pro nadbytečnost provedeny další důkazy navrhované zástupkyní žalobce. Na základě zjištění, že pozemek dle PK parc. č. xxx není zastavěn a nenachází se na něm parkoviště jako součást místní komunikace, obvodní soud výrokem I. napadeného rozsudku žalobu podanou Technickým a zkušebním ústavem stavebním Praha, s.p., jako povinnou osobou zamítl. Ve výroku II. rozhodl o náhradě nákladů řízení mezi účastníky podle úspěšnosti ve věci (§ 142 odst. 1 o.s.ř.). Zohlednil, že žalobu původně podali tři žalobci, kteří jako v řízení neúspěšní musí nahradit úspěšnému účastníku J. M. každý jednu třetinu nákladů, jež mu vznikly zastoupením, tedy každý 12.342,- Kč. V odvolacím řízení vystupovali dva žalobci, kteří nebyli úspěšní, a proto na každého z nich připadá k úhradě jedna polovina nákladů vzniklých účastníku, tj. 4.114,- Kč. V dalším řízení realizoval zástupce úspěšného účastníka 2 úkony dle § 11 odst. 2 vyhl. č. 177/1996 Sb., tedy náleží mu odměna ve výši 2 x 1.550,- Kč (§ 11 odst. 1 cit. vyhl.), 3x paušál 300,- Kč a DPH, celkem 8.591,- Kč. Účastníku v řízení vznikly náklady ve výši 12.342,- Kč + 4.114,- Kč + 8.591,- Kč = 25.047,- Kč.

Proti tomuto rozsudku podal odvolání žalobce Technický a zkušební ústav Praha, s.p., z důvodů uvedených v ust. § 205 odst. 2, písm. d), e) a g) o.s.ř. Namítal, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Upozornil, že podle obsahu správního spisu J. M. uplatnil restituční nárok podle zákona o půdě výzvou ze dne 29.11.1991, podáním došlým pozemkovému úřadu dne 5.12.1991, v řízení evidovaném pod č.j. PÚ 699/91, a to ohledně pozemků zapsaných v knihovně vložce PK č. 41 pro k.ú. Xxx, tedy pozemku dle PK parc. č. xxx a pozemku dle PK parc. č. xxx. Tehdejší právní zástupce J. M. formuloval podání doručené Magistrátu hl. m. Prahy – pozemkovému úřadu jako výzvu na přidělení náhradního pozemku podle § 11 odst. 2 zákona o půdě za zmíněné pozemky. Žádost byla odůvodněna skutečností, že otec J. M. jako vlastník v roce 1963 daroval předmětné pozemky státu za podmínek, uvedených v zákoně o půdě. Ostatní nemovitosti byly J. M. odňaty podle vládního nařízení č. 15/1959 Sb. a tato skutečnost byla i důvodem daru. Takto byl formulován nárok oprávněného podle zákona o půdě. Správní orgán posoudil toto podání jako výzvu k vydání věci podle zákona o půdě a zkoumal, zda vydání pozemků brání jejich zastavěnost a zda je odůvodněn nárok na vydání náhradních pozemků. Pozemkový úřad rozhodl ve věci rozhodnutím č. j. PÚ 699/91 ze dne 30.11.1995, které nabylo právní moci dne 9.1.1996. Ve výroku I. bylo určeno, že J. M. není vlastníkem zmíněných pozemků, protože po převzetí majetku státem byly zastavěny a nemohou být vydány. Byl shledán restituční důvod podle ust. § 6 odst. 1, písm. h) zákona o půdě. Ve výroku II. rozhodnutí pozemkového úřadu bylo řešeno vypořádání pohledávek peněžních ústavů zajištěných na státem převzatých nemovitostech. Žalobce se domnívá, že zmíněným rozhodnutím byl restituční nárok J. M. jako osoby

oprávněné podle zákona o půdě zcela vypořádán. Dále žalobce uvedl, že stejný nárok jako před pozemkovým úřadem byl uplatněn formou žádosti o poskytnutí finanční náhrady podle zákona č. 87/1991 Sb. a J. M. byl dopisem Ministerstva financí ČR z 12.6.1992 upozorněn na vhodnost uplatnění nároku podle zákona o půdě. Žalobce má za to, že upozornění bylo bezpředmětné, protože J. M. restituční nárok podle zákona o půdě uplatnil již výzvou ze dne 29.11.1991, podáním došlým pozemkovému úřadu 5.12.1991, v řízení evidovaném pod sp. zn. PÚ 699/91. Finanční náhrada ve smyslu zákona č. 87/1991 Sb. nebyla J. M. přiznána, protože v řízení o přiznání náhrady podle tohoto restitučního předpisu nepokračoval. Okamžikem, kdy pozemkový úřad rozhodl o nároku J. M. podle zákona o půdě rozhodnutím sp. zn. PÚ 699/1991 tak, že J. M. není vlastníkem zmíněných pozemků pro jejich zastavěnost, požádal J. M. nikoli o finanční náhradu, ale o pozemky náhradní. Tento nárok byl Pozemkovým fondem ČR vypořádán vydáním náhradních pozemků, např. čtyřmi kupními smlouvami, podle kterých byl povolen vklad do katastru nemovitostí. Na základě těchto skutečností žalobce trval na tom, že o nároku J. M. podle zákona o půdě bylo s konečnou platností rozhodnuto rozhodnutím pozemkového úřadu ze dne 13.8.1997 pod č.j. PÚ 699/91 s následným vydáním náhradních pozemků. Působnost správního orgánu byla dána co do rozsahu a důvodu výzvou ze dne 5.12.1991. Nárokem na vydání pozemku parc. č. xxx, původem z knihovni vložky č. 9 pro k.ú. Xxx, se správní orgán v řízení vedeném pod sp. zn. PÚ 669/91 nezabýval, protože J. M. nárok na tento pozemek v tomto řízení neuplatnil, resp. nemohl uplatnit. Zmíněný pozemek s dalšími nemovitostmi zapsanými v knihovni vložce č. 9 a 10 pro k.ú. Xxx přešel na stát postupem podle vládního nařízení č. 15/1959 Sb. a J. M. na něj uplatnil restituční nárok podle zákona č. 403/1990 Sb. u jednotlivých povinných osob a současně dnem 30.4.1991 uplatnil podle cit. zákona nárok na finanční náhradu za zastavěné pozemky u Ministerstva pro správu národního majetku a jeho privatizaci. Nárok uplatněný podle zákona č. 403/1990 Sb. byl vypořádán jednotlivými povinnými osobami. Za majetek, který nebylo možné podle zákona č. 403/1990 Sb. vydat, byla J. M. poskytnuta peněžní náhrada, tj. za dům č.p. 9 a pozemky v k.ú. Xxx (tedy za nemovitosti zapsané v knihovni vložce č. 9 pro k.ú. Xxx). Pozemkový úřad nebyl oprávněn rozhodovat o nemovitém majetku, zapsaném v knihovni vložce č. 9 a 10 pro k.ú. Xxx, který přešel na stát rozhodnutím podle vládního nařízení č. 15/1959 Sb. na základě rozhodnutí FO ONV Praha 9 z 12.3.1963. Poté, kdy rozhodnutí nabylo právní moci, byla dána věcná působnost zákona č. 403/1990 Sb. Odvolatel zastává názor, že dotčeným rozhodnutím pozemkového úřadu ze dne 21.6.2012 č.j. PÚ 699/91 byl porušen zákon. Rozhodnutím došlo k vypořádání nároku, který nebyl v zákonných lhůtách ve správním řízení uplatněn a nesplňoval podmínky vydání podle zákona o půdě. Při uplatnění nároku podle zákona č. 403/1990 Sb. a podle zákona o půdě nedošlo ke kolizi nároků, protože každý ze zákonů stanoví samostatný okruh důvodů, kdy lze v režimu toho kterého zákona restituční nárok uplatnit a jakým způsobem. Dotčeným správním rozhodnutím bylo rozhodnuto o nároku, který byl uplatněn podle zákona č. 403/1990 Sb. Nároky J. M. byly vypořádány duplicitně. Poté, kdy byl zrušen původně vydaný rozsudek soudu I. stupně č.j. 51 C 233/2012-273 (usnesením Městského soudu v Praze č.j. 24 Co 44/2017-317), žalobce navrhoval doplnění řízení znaleckým posudkem, který by vypracoval soudem ustanovený znalec. Nevyhověl – li soud tomuto návrhu žalobce a připustil znalecký posudek, kterého zajistil J. M., neopátral si podklad pro nestranné posouzení věci. Z těchto důvodů žalobce navrhoval, aby byl napadený rozsudek zrušen, resp. změněn a bylo vyhověno žalobě.

Účastník J. M. k odvolání žalobce uvedl, že soud I. stupně již prvním rozsudkem č.j. 51 C 233/2012-273 zamítl podanou žalobu s tím, že rozhodnutí správního orgánu je věcně správné. Již tehdy soud vyšel z toho, že J. M. řádně a včas uplatnil nárok na vydání pozemku podle zákona č. 229/1991 Sb. Dále soud zjistil, že předmětný pozemek byl otci žalobce odňat

v roce 1963 postupem podle vládního nařízení č. 15/1959 Sb., aniž došlo k vyplacení náhrady, a že neexistuje překážka pro vydání pozemku. Na základě odvolání žalobce odvolací soud rozsudkem č.j. 24 Co 44/2017-317 zrušil rozsudek, protože nebyla věnována dostatečná pozornost otázce, zda vydání pozemku nebrání překážky dle ust. § 11 zákona o půdě. Městský soud v Praze také upozornil, že podle ortofotomapy na pozemku může být stavba místní komunikace, resp. parkoviště této povahy, což může bránit jeho vydání. Odvolací soud uzavřel, že v tomto případě nárok byl uplatněn řádně a včas a byl naplněn restituční titul podle § 6 odst. 1, písm. o) zákona o půdě, tedy již první rozsudek byl přezkoumatelný. Soud I. stupně řízení doplnil sdělením odboru výstavby a územního rozvoje Úřadu Městské části Praha 9 a provedl důkaz znaleckým posudkem Ing. Václava Pelce. Vyšel ze zjištění, že na pozemku je neudržovaná oplocená volná plocha s pozůstatky zpevněných povrchů; žádná stavba nebyla zjištěna. Po takto doplněném dokazování soud I. stupně žalobu opět zamítl a v písemném vyhotovení svého již druhého rozsudku podrobně vyložil, proč žalobu zamítl i napodruhé. Přesto žalobce ve svém odvolání tvrdí, že v pořadí druhý prvostupňový rozsudek je nepřezkoumatelný. Žalobce uplatnil stejné námitky jako v odvolání proti původnímu rozsudku, přestože se s nimi odvolací soud vypořádal ve svém rozhodnutí č.j. 24 Co 44/2017-317. Napadený rozsudek je řádně odůvodněný a je přezkoumatelný. Restituční nárok byl postaven najisto, tedy lze uzavřít, že o této otázce bylo již pravomocně rozhodnuto (*res iudicata*). Od doby, kdy odvolací soud ve věci poprvé rozhodoval, se nic ve věci, co do jejího základu, nezměnilo. Nadále tedy platí to, co uvedl odvolací soud v cit. rozhodnutí, tj. restituční nárok existuje a byl uplatněn řádně a včas. K tomu přistoupilo zjištění, že předmětný pozemek lze vydat oprávněnému. Soud I. stupně splnil pokyn Městského soudu v Praze. Z těchto důvodů účastník navrhoval, aby byl napadený rozsudek jako věcně správný potvrzen a bylo mu přiznáno právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odvolací soud přezkoumal odvoláním napadený rozsudek soudu I. stupně podle zákona č. 99/1963 Sb. (o.s.ř.) ve znění účinném před 1.1.2014, protože řízení bylo zahájeno dříve, než nabyla účinnosti novela o.s.ř. provedená zákonem č. 293/2013 Sb., tj. před 1.1.2014 (Č.l. II. bod 2. zákona č. 293/2013 Sb., § 212 o.s.ř. ve znění před novelou). K projednání odvolání bylo nařízeno ústní jednání (§ 214 odst. 1 o.s.ř.). Při jednání před odvolacím soudem přítomní účastníci, resp. jejich zástupci, setrvali na svých stanoviscích. Odvolací soud poté dospěl k závěru, že odvolání žalobce není důvodné.

Předmětem tohoto řízení dle části páté o.s.ř. bylo posoudit, zda je namístě, aby byl účastníku J. M. jako oprávněnému dle zákona o půdě vydán pozemek dle KN parc. č. xxx (dle PK část parc. č. xxx) v k.ú. Xxx na základě žaloby podané Technickým a zkušebním ústavem stavebním Praha, s.p. jako povinnou osobou. Řízení bylo původně vedeno i na základě žalob podaných Ministerstvem průmyslu a obchodu a Ústavem teoretické a aplikované mechaniky AV ČR v.v.i., o kterých bylo pravomocně rozhodnuto v předchozím stadiu řízení. Napadeným rozsudkem, který byl vydán poté, kdy bylo původní rozhodnutí zrušeno odvolacím soudem, soud I. stupně žalobu opět zamítl.

V tomto odvolacím řízení zůstala spornou otázka, zda byl restituční nárok podle zákona o půdě uplatněn řádně a včas a zda jsou dány podmínky pro to, aby byl požadovaný pozemek vydán oprávněnému. Odvolací soud trvá na svých závěrech uvedených v rozhodnutí č.j. 24 Co 44/2017-317, které obvodní soud při svém rozhodování plně respektoval. Odvolací soud dospěl k závěru, že nárok na restituci podle zákona o půdě byl řádně uplatněn výzvou z 29.11.1991, adresovanou pozemkovému úřadu, tj. „Magistrátnímu úřadu hl. m. Prahy, pozemkovému úřadu“. Adresát výzvy převzal dne 5.12.1991. J. M. ve výzvě uvedl, že jeho otec byl vlastníkem nemovitostí v k.ú. Xxx, zapsaných v pozemkové knize č. knihovní vložky

41. Dále v podání ze dne 29.11.1991 zmínil, že nemovitosti byly darovány za podmínek, které opravňují k žádosti podle zákona o půdě, a že „další nemovitosti v k.ú. Xxx byly panu J. M. odňaty podle vládního nařízení č. 15/1959 Sb.“ Ve výzvě byl takto uplatněn restituční nárok i ve vztahu k dalším nemovitostem, které byly právnímu předchůdci J. M. odňaty podle vládního nařízení č. 15/1959 Sb., což se vztahuje k předmětnému pozemku, vzniklému oddělením z původního pozemku dle PK parc. č. xxx v k.ú. Xxx. Z obsahu výzvy tedy vyplývá, jakých nemovitostí se výzva týká. O restitučním nároku žalobce bylo rozhodováno i podle zákona č. 403/1990 Sb., a takto uplatněný restituční nárok nebyl zcela uspokojen. Oprávněnému J. M. nelze odpírat právo, aby dosud nevyřízená část restitučního nároku byla řešena dle jiného restitučního přepisu. V roce 1991, kdy byl restituční nárok uplatněn, bylo obtížné rozlišovat, zda požadovaný majetek má zemědělský charakter či nikoli. Jak odvolací zdůraznil již v rozhodnutí č. j. 24 Co 44/2017 – 317, je namístě, aby ve výsledku J. M. jako oprávněný obdržel vše, co odpovídá jeho nároku uplatněnému podle zákona o půdě, a bylo tak s odkazem na judikaturu Ústavního soudu respektováno legitimní očekávání oprávněného. Již v předchozím stadiu řízení tedy bylo zjištěno, že oprávněný J. M. uplatnil restituční nárok podle zákona o půdě řádně a včas i skutečnost, že byl naplněn restituční titul podle § 6 odst. 1, písm. o) cit. zákona.

Jak také vyplývá z rozhodnutí Městského soudu v Praze č.j. 24 Co 44/2017 – 317, předmětem řízení před soudem I. stupně poté, kdy původně vydaný rozsudek byl zrušen, byla pouze otázka, zda vydání požadovaného pozemku nebrání překážky uvedené v § 11 odst. 1 zákona o půdě. Soud I. stupně se řídil pokyny odvolacího soudu, tj. řízení doplnil a vyžádal sdělení odboru výstavby a územního rozvoje Úřadu Městské části Praha 9 a také provedl důkaz znaleckým posudkem Ing. Václava Pelce. Znalecký posudek byl sice předložen účastníkem, avšak má všechny zákonem požadované náležitosti a obsahuje doložku znalce ve smyslu § 127a o.s.ř. Proto soud I. stupně správně při provádění tohoto důkazu postupoval stejně, jako by se jednalo o znalecký posudek, který sám vyžádal. Obvodní soud po doplnění řízení vyšel ze zjištění, že pozemek je neudržovanou oplocenou volnou plochou s pozůstatky zpevněných povrchů a nenachází se na něm žádná stavba v občanskoprávním smyslu. Na základě tohoto zjištění dovodil, že je na místě, aby byl pozemek vydán oprávněnému J. M., když tomu nebrání žádná z překážek uvedených v ust. § 11 odst. 1 zákona o půdě. Proti takovému závěru soudu I. stupně se zřetelem ke skutkovým zjištěním nelze nic namítat. Odvolání nepřináší nic nového, napadený rozsudek je řádně zdůvodněn v souladu s ust. § 157 o.s.ř. (§ 245 o.s.ř.). Námitka, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, proto neodpovídá skutečnosti.

Odvolací soud na základě shora uvedeného dospěl k závěru, že soud I. stupně v této věci vyšel z dostatečného zjištěného skutkového stavu, zaujal správný právní názor a správně rozhodl. K výhradám žalobce se obsáhle vyjádřily soudy obou stupňů a na jejich závěry odvolací soud odkazuje. Ze všech těchto důvodů Městský soud v Praze napadený rozsudek včetně výroku o náhradě nákladů řízení jako věcně správný potvrdil (§ 219 o.s.ř., § 250i o.s.ř.).

V odvolacím řízení byl úspěšný účastník J. M., a proto má právo na náhradu nákladů řízení (§ 142 odst. 1 o.s.ř., § 245 o.s.ř.). Účastníku vznikly náklady v podobě odměny advokáta za 2 úkony právní služby (vyjádření k odvolání a účast při jednání před odvolacím soudem) po 3.100,- Kč (6.200,- Kč), 2x paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300,- Kč (600,- Kč) + DPH 21 % ve výši 1.428,- Kč, celkem 8.228,- Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze za podmínek § 237 o.s.ř. podat dovolání k Nejvyššímu soudu ČR do 2 měsíců od doručení písemného vyhotovení rozsudku prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 9. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud (§ 239 o.s.ř.).

V Praze dne 19. dubna 2018

JUDr. Tomáš **V e j n a r** v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
J.H.